

NETIKĖKITE VISKUO, KĄ GIRDITE

Siesiog neitiketina

MIELOS MAŽOS MELAGĖS

Alma littera

SARA SHEPARD

1

DVASIA STIPRESNĖ UŽ KARDA

Arija Montgomeri staiga atsibudo. Už lango išaušo sekmadienio rytas, ji buvo susirangiusi ant mėlynos plastikinės kėdės Rouzvudo memorialinės ligoninės priimamajame. Hanos Marin tėvai, policijos pareigūnas Vaildenas, geriausia Hanos draugė Mona Vanderval ir Lukas Bitis, jos bendraklasis iš Rouzvudo mokyklos, šis atrodė lyg būtų ką tik atėjęs, – visi į ją spoksojo.

– Ar ką nors praleidau? – sugargė Arija.

Jai atrodė, tarsi galva būtų prikimšta zefyrų „Peeps“. Pasižiūrėjo į kabantį virš laukiamojo durų laikrodį – „Zoloft“ rodė dar tik pusę devynių ryto. Ji miegojo vos penkiolika minučių.

Lukas atsisėdo šalia ir paėmė žurnalą „Medicinos prekės šiandien“. Viršelis skelbė, kad šiame numeryje pasakojama apie naujausius kolostomijos maišelių modelius. Kas palieka žurnalus apie medicinos prekes laukiamuosiuose?

– Ką tik atėjau, – atsakė jis. – Išgirdau apie avariją per ryto žinias. Ar jau matei Haną?

Arija papurtė galvą.

– Gydytojai mūsų vis dar neįleidžia.

Virš jų pakibo sunki tyla. Arija varstė visus akimis. Ponia Marin vilkėjo susiglamžiusį pilką kašmyro megztinį ir mūvėjo

jos figūrai puikiai tinkančius nutrintus džinsus. Ji kažką šūkalojo į savo mažytę „Motorolą“ – laisvų rankų įrangos ausinę, nors sesutės buvo įspėjusios, kad lignoninėje mobiliaisiais naudotis negalima. Šalia jos sėdėjo pareigūnas Vaildenas, Rouzvudo policijos švarką jis buvo prasisagstęs ir iš po jo buvo matyti apspurę balti trumparankoviai marškinėliai. Hanos tėtis, bejėgiškai susmukęs, sėdėjo arčiausiai didžiulių dvigubų intensyviosios terapijos skyriaus durų ir neramiai trepseno kaire koja. Šviesiai rausvą „Juicy“ sportinį kostiumėlį vilkinti Mona Vanderval šįkart buvo susitaršiusi, veidas patinęs nuo verksmo. Pakėlusį akis ir pamačiusi Luką Mona suirzo, jos žvilgsnis sakė: *Čia turėtų būti tik artimi draugai ir šeima. Ką tu čia veiki?* Arija nė vieno jų nekaltino, kad jie irzlūs. Ji čia sėdi nuo trečios valandos nakties, nuo tada, kai į Rouzvudo pradžios mokyklos aikštelę atskuo dė greitosios pagalbos automobilis ir skubiai nuvežė Haną į lignoninę. Mona ir kiti pasirodė rytą, iš lūpų į lūpas pasklidus liūdnei žiniai. Pasak naujausio gydytojų pranešimo, Hana perkelta į intensyviosios terapijos skyrių. Bet tai buvo prieš tris valandas.

Arija mintimis perbėgo siaubingus nakties įvykius. Hana jai paskambino ir pasakė, kad žino, kas tas E, velniškasis pasiuntinys, pastarąjį mėnesį Hanai, Arijai, Emilijai ir Spenserei neduodantis ramybės. Hana nenorėjo telefonu atskleisti jokių smulkmenų, todėl paprašė Arijos atvažiuoti prie Rouzvudo sūpynių, į seną jų susitikimų vietelę. Emilija ir Arija atėjo laiku, kad spėtų pamatyti, kaip juodas visureigis partrenkė Haną ir nulėkė tolyn. Į įvykio vietą atskubėję greitosios pagalbos medikai uždėjo Hanai ant kaklo įtvarą, atsargiai paguldė ją ant neštuvų ir įkėlė į greitosios pagalbos automobilį. Visa tai stebėdama Arija jautėsi it apdėjusi. Ji stipriai išsižnybo, bet skausmo nepajuto.

Hana vis dar gyva... bet jos gyvybė kabo ant plauko. Vidinės

žaidzos, lūžusi ranka ir galybė nubrozdinimų. Per avariją ji patyrė galvos traumą ir dabar gulėjo panirusi į komą.

Arija užsimerkė – tuoj vėl pravirks. Pats neįtikimiausias dalykas buvo žinutė, kurią Arija ir Emilija gavo po Hanos avarijos. *Ji per daug žinojo*. Žinutę atsiuntė E. Vadinasi... E žino tai, ką žino Hana. E žino ir visa kita – visas jų paslaptis, tai, kad Dženą Kavano apakino Elė, Arija, Spenserė, Emilija ir Hana, o ne Dženos įbrolis Tobis. E turbūt žino net tai, kas nužudė Elę.

Lukas atsargiai palietė Arijai ranką.

– Buvai ten, kai automobilis partrenkė Haną, tiesa? Ar matei vairuotoją, kuris tai padarė?

Arija Luko gerai nepažįsta. Jis vienas iš vaikinų, kurie visa galva panirę į įvairius būrelius mokykloje, o Arija linkusi laikytis kuo toliau nuo visų dalykų, kuriuose dalyvauja Rouzvudo mokiniai. Ji nežino, kaip jis susijęs su Hana, bet tai, kad jis atskubėjo ir sėdi čia, atrodė miela.

– Buvo per tamsu, – sumurmėjo ji.

– Ir nė nenumanai, kas jis?

Arija stipriai prikando apatinę lūpą. Kai naktį atvažiavę Vaildenas ir pora kitų Rouzvudo policininkų klausinėjo mergaičių, kas nutiko, jos atkakliai tvirtino, kad vairuotojo veido ir visureigio markės neįžiūrėjo. Jos prisiekinėjo, kad tai turėjo būti nelaimingas atsitikimas – jos netikinčios, kad kas nors būtų norėjęs tyčia taip pasielgti. Galbūt slėpti informaciją nuo policijos buvo klaida, bet visos virpėjo iš baimės vien pagalvojusios, ką E padarytų, jei jos pasakytų tiesą.

E jau anksčiau joms buvo grasinęs ir liepęs niekam nieko nepasakoti. Arija su Emilija kartą jau buvo nubaustos už tai, kad nekreipė dėmesio į šiuos įspėjimus. E nusiuntė Arijos mamai Elai laišką, kuriame parašė, kad Arijos tėvas užmezgė romaną su viena buvusių savo studentų ir kad Arija tėvo paslaptį žinojo.

Paskui E visai mokyklai papasakojo, kad Emilija susitikinėja su Maja, į senąjį Elės namą atsikrausčiusia mergaite. Arija žvilgtelėjo į Luką ir tylomis papurtė galvą.

Durys į intensyviosios terapijos skyrių plačiai atsivėrė ir į laukiamąjį dideliais žingsniais įžirgliojo gydytojas Geistas. Dėl veriančių pilkų akių, nuožulnios nosies ir baltų plaukų kupetos jis šiek tiek panėšėjo į vokiečių Helmutą, savininką seno sublokuoto namo, kurį Arijos šeima nuomojosi Reikjavike, Islandijoje. Gydytojas Geistas apžvelgė visus vertinančiu žvilgsniu. Taip vertinamai Helmutas žiūrėjo į Arijos brolių Maiką, sužinojęs, kad šis terakotiniame vazone, kuriame Helmutas seniau augindavo tulpes, laiko savo tarantulę Didę.

Hanos tėvai nervingai atsistojo ir priėjo prie gydytojo.

– Jūsų dukra vis dar be sąmonės, – tyliai pasakė gydytojas Geistas. – Mažai kas pasikeitė. Įtvėrėme lūžusią ranką ir tikriname, ar vidinės žaizdos rimtos.

– Kada galėsime ją pamatyti? – paklausė ponas Marinas.

– Greitai, – atsakė gydytojas Geistas. – Bet jos būklė vis dar kritiška.

Jis pasisuko ketindamas eiti, bet ponas Marinas sugriebė jam už rankos.

– Kada ji pabus?

Gydytojas Geistas pasukiojo rankose segtuvą.

– Jos smegenys stipriai patinusios, todėl šiuo metu mums sunku tiksliai įvertinti, ar sužalojimai labai rimti. Ji gali atsibusti ir jaustis gerai, bet gali kilti ir komplikacijų.

– Komplikacijų? – ponias Marin išbalo.

– Esu girdėjęs, kad į komą patekę žmonės net praėjus ilgesniam laikui turi mažai galimybių visai pasitaisyti, – nervingai pasakė ponas Marinas. – Ar tai tiesa?

Gydytojas Geistas pasitrynė rankas į mėlyną chirurgo palaidinę.

– Taip, tiesa, bet neužbėkime įvykiams už akių, gerai?

Per kambarį nuvilnijo murmesys. Mona vėl prapliupo raudoti. O kaip Arija norėtų paskambinti Emilijai... bet Emilija sėdi į Di Moiną Ilinojuje skrendančiame lėktuve. Kodėl ji ten skrenda, Emilija nepaaiškino, pasakė tik tiek, kad ją ten tėvai siunčia vis per tą patį E. Tada dar Spenserė. Prieš Hanai paskambinant ir pranešant žinią, Arija išsiaiškino apie Spenserę kai ką siaubinga... o tai, kad vos ne tuoj pat, kai visureigis partrenkė Haną, ji matė Spenserę baimingai susigūžusią miške ir virpančią it žvėrelis, didžiausias jos baimes tik patvirtino.

Ponia Marin pakėlė didelę rudos odos rankinę ir išblaškė Arijos mintis.

– Einu kavos, – tyliai pasakė Hanos mama buvusiam vyrui.

Ji pakštelėjo pareigūnui Vaildenui į skruostą – iki šios nakties Arija nebuvo girdėjusi, kad tarp jų kažkas vyksta, – ir pasukusi liftų link pradingo už posūkio.

Pareigūnas Vaildenas vėl susmuko ant kėdės. Praėjusią savaitę Vaildenas lankėsi pas Ariją, Haną ir kitas ir klausinėjo apie įvykius prieš Elės dingimą ir mirtį. Pokalbio vidury E atsiuntė kiekvienai po žinutę ir parašė, kad, išdrįsusios apie žinutes prasižioti, jos labai pasigailėsią. Ir nors Arija negali papasakoti Vaildenui, ką E padarė Hanai, galbūt galėtų jam papasakoti, kokį siaubingą dalyką ji įtaria padarius Spenserę.

– Ar galiu su jumis pasikalbėti? – skersai kambarį vien lūpomis ištarė ji Vaildenui.

Vaildenas linktelėjo ir atsistojo. Jie išėjo iš laukiamojo ir nužingsniavo prie nedidelės nišos, virš kurios kabėjo ženklas „Užkandžių ir gėrimų aparatai“. Nišoje stovėjo šeši švytintys aparatai, siūlantys viską – nuo gazuotų gėrimų iki neaiškių sumuštinių, mėsos pyragaičių ir gatavų patiekalų, Arijai primenančių tėčio vakarais, kai mama dirbdavo, pagamintą marmalą.

– Paklausk, jei tai susiję su tavo draugu mokytoju, mes jį paleidome.

Vaildenas atsisėdo ant suolo šalia mikrobangų krosnelės ir apsimestinais droviai nusišypsojo Arijai.

– Negalėjome jo ilgiau laikyti. Ir jei nori žinoti – mes viską nutylėsime. Nebausime jo, nebent norėtum pateikti jam kaltinimus. Bet tada turbūt turėčiau papasakoti tavo tėvams.

Arija mirtinai išblyško. Žinoma, Vaildeniui ne paslaptis, kas praėjusią naktį nutiko tarp jos ir Ezros Fitso, jos gyvenimo meilės ir... jos anglų literatūros mokytojo. Veikiausiai visas Rouzvudo policijos skyrius neužsičiaupdamas mala liežuviais, kad dvidešimt dvejų metų anglų literatūros mokytojas glamonėjosi su nepilnamete ir kad juodu įskundė tos nepilnametės vaikas. Turbūt apie tai jie liežuvavo šalia policijos nuovados įsikūrusioje „Hooters“ užėjo aplink sukiojantis didžiakrūtėms merginoms, kimšdami viščiukų sparnelius ir keptas bulvytes su sūriu.

– Nenoriu pateikti kaltinimų, – springdama išdaužė Arija. – Ir prašau, *prašau*, nieko nepasakoti mano tėvams.

Ko ko, o rimto trikdančio šeimos pokalbio dabar jai tikrai nereikia.

Arija perkėlė kūno svorį ant kitos kojos.

– Na, pasikalbėti norėjau ne apie tai. Aš... aš manau, kad žinau, kas nužudė Elison.

Vaildenas kilstelėjo antakį.

– Įdėmiai klausausi.

Arija giliai įkvėpė.

– Elė susitikinėjo su Ijanu Tomu.

– Ijanu Tomu, – pakartojo Vaildenas, išpūtęs akis. – Melisos Hastings vaikinų?

Arija linktelėjo.

– Kai ką pastebėjau praėjusią savaitę žiniasklaidai nutekintoje vaizdajuostėje. Kai atidžiau pasižiūri, matyti, kaip Ijanas ir Elė liečiasi rankomis. – Ji atsikrenkštė. – Spenserė Hastings taip pat buvo įsimylėjusi Ijaną. Elė ir Spenserė varžydavosi, o tą naktį, kai Elė dingo, jos siaubingai susiriejo. Spenserė išbėgo iš daržinės paskui Elę ir negrižo bent dešimt minučių.

Atrodė, Vaildenas netiki savo ausimis.

Arija vėl giliai įkvėpė. E atsiuntė Arijai užuominų, kas galėjo nužudyti Elę, – tai turėjo būti artimas žmogus, norėjęs to, ką turėjo Elė, ir puikiai besigaudantis užpakaliniame Elės kieme. Gavus šias užuominas ir pagaliau suvokus, kad Ijanas ir Elė buvo artimi, logiškai mąstant įtariamąja tampa Spenserė.

– Kiek pasėdėjau, tada išėjau į lauką jų ieškoti, – pasakė ji. – Niekur jų nemačiau... ir manęs dabar neapleidžia siaubinga mintis, kad Spenserė...

Vaildenas išsitiesė.

– Spenserė ir Elison svėrė daugmaž tiek pat, tiesa?

Arija linktelėjo.

– Taip. Bent jau manyčiau.

– Ar tu pajėgtum nutempti ką nors savo dydžio iki duobės ir įstumti į ją?

– Aš... aš nežinau, – lemeno Arija. – Galbūt, jei būčiau gerai įpykusi.

Vaildenas papurtė galvą. Arijos akys buvo pilnos ašarų. Ji prisiminė, kokia klaiki tyla tvyrojo tą naktį. Elė stovėjo vos už kelių šimtų metrų nuo jų, o jos negirdėjo nė garselio.

– Dar Spenserė būtų turėjusi visiškai nusiraminti, kad grįžusi pas jus nesukeltų įtarimo, – pridūrė Vaildenas. – Tam reikia būti velnioniškai gera aktore – septintokė tikrai negalėtų taip suvaidinti. Manau, tai padaręs žmogus tikrai buvo netoliese, bet viskas užtruko ilgiau. – Jis kilstelėjo antakius. – Ar Rouzvudo

mergaitės šiais laikais taip elgiasi? Kaltina senas drauges žmog-žudyste?

Nustebinta priekaištaujančio Vaildenos tono Arija net išsižiojo.

– Aš tik...

– Spenserė Hastings yra linkusi varžytis, ji nervinga mergaitė, bet į žudikę man nepanaši, – nutraukė ją Vaildenas. Jis liūdnai nusisypsojo Arijai. – Suprantu tave. Tau turėtų būti sunku – tu nori išsiaiškinti, kas nutiko draugei. Vis dėlto nežinojau, kad Elison slapčiomis susitikinėjo su Melisos Hastings vaikinui. Tai įdomu.

Vaildenas linktelėjo Arijai, atsistojo ir pasisuko eiti į koridorijų. Įsmeigusį akis į šviesiai žaliu linoleumu išklotas grindis Arija tebestovėjo prie užkandžių automatų. Ji jautėsi perkaitusi ir praradusi orientaciją, lyg per ilgai sėdėjusi pirtyje. Galbūt ji turėtų gėdytis, kad apkaltino gerą draugę. Ir nesutapimai jos versijoje, į kuriuos Vaildenas atkreipė dėmesį, atrodė reikšmingi. Galbūt kliaudamasi E užuominomis ji pasielgė kvailai.

Nugara nuėjo pagaugai. Gal E atsiuntė tas užuominas Arijai tam, kad ją suklaidintų ir nukreiptų dėmesį nuo tikrojo žudiko?.. Ir gal, tik gal, tikrasis žudikas yra... E?

Arija buvo paskendusi mintyse, o tada staiga ant peties pajuto kažkieno ranką. Širdis smarkiai suplakė, ji krūptelėjo ir pasisuko. Šalia stovėjo tėtis, vilkėjo nutrintą Holiso koledžo sportinį nertinį, ant kairės priekinės džinsų kišenės akį traukė skylė. Pasijutusi nejaukiai Arija sunėrė ant krūtinės rankas. Su tėvu ji nesikalbėjo jau keletą savaičių.

– Jėzau, Arija. Ar gerai jautiesi? – išpyškino Baironas. – Mačiau tave per žinias.

– Nieko man nenutiko, – atžariai atšovė Arija. – Sužeista Hana, ne aš.

Tėvui prisitraukus ją arčiau, Arija sudvejojo, ar turėtų stipriai jį apkabinti, ar leisti rankoms kaboti prie šonų. Nuo to laiko,

kai prieš mėnesį tėvas išsikraustė iš namų, Arija jo ilgėjosi. Bet kartu ir niršo: prireikė pavojaus gyvybei sukėlusios avarijos ir ją parodyti per televizijos žinias, kad tėtis pasitrauktų Meriditei iš pašonės ir susitiktų su dukra.

– Šįryt paskambinau tavo motinai ir paklausiau, kaip tau sekasi, bet ji pasakė, kad gyveni ne namie, – Bairono balsas virpėjo iš jaudulio. Jis persibraukė ranka per viršugalvį tik dar labiau suveldamas plaukus. – Kur tu gyveni?

Arija blausiomis akimis spoksojo į ryškių spalvų plakatą, užkištą už kokakolos aparato ir vaizduojantį Heimlich'o veiksmą. kažkas užspringusiai merginai ant krūtinės nupaisė papus ir atrodė, kad Heimlich'o triuką atliekantis žmogus ją grabalioja. Arija buvo apsistojusi pas savo vaikiną Šoną Akardą, bet su policininkais įsiveržęs į Ezros namus ir palikęs Arijos šlamštą ant jų slenksčio Šonas aiškiai leido suprasti, kad jo namuose ji daugiau nepageidaujama. Kas pranešė Šonui apie Arijos ir Ezros romaną? Bam bam bam! E.

Apie tai, kur dabar turės gyventi, rimčiau ji dar negalvojo.

– Senuosiuose Holiso užėigos namuose... – pasakė Arija.

– Senuosiuose Holiso užėigos namuose yra žiurkių. Kodėl tau neapsistojus pas mane?

Arija energingai papurtė galvą.

– Tu gyveni su...

– Meridite, – atvirai baigė Baironas. – Noriu, kad artimiau su ja susipažintum.

– Bet... – pasišiaušė Arija.

Tačiau tėvo veide sustingo klasikinė budistų vienuolio išraiška. Arija ją gerai pažįsta – tokį tėvo veidą buvo mačiusi, kai ketvirtą vasarą iš eilės jis atsisakė vietoj Holiso „Laimingosios valio dienos“ stovyklos leisti Ariją į vasaros meno stovyklą Berkšyre, taigi ilgas dešimt savaičių ji turėjo iš popierinių maišelių karpyti

lėles ir lakstyti kiaušinio nešimo šaukšte varžybose. Šią išraišką tėvas vėl nutaisė, kai Arija paklausė, ar negalėtų, užuot su visa šeima grįžusi į Rouzvudą, mokyklos baigti Amerikos akademijoje Reikjavike. Šią išraišką dažnai sutvirtindavo iš vienuolio, kurį Baironas sutiko Japonijoje rašydamas baigiamąjį universiteto darbą, išmoktas posakis: „Kliūtis yra kelias.“ Išvada: kas Arijos nenužudys, ją tik sustiprins.

Bet įsivaizdavus, kaip persikrausto gyventi su Meridite, Arijai į galvą šovė daug tinkamesnė citata: „Kai kurie vaistai blogiau už pačią ligą.“